

คู่มือ

การเขียนอ้างอิงเอกสารภาษาจีนในงานวิชาการภาษาไทย

ของ

ศูนย์จีนศึกษา

สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2566 (ฉบับทดลองใช้)

คำชี้แจงเบื้องต้น

ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา นักวิชาการไทยที่รู้ภาษาจีนมีจำนวนทวีเพิ่มมากขึ้นจากอดีตก่อนหน้านั้นเป็นหลายเท่าตัว จึงมีผู้ซึ่งสามารถเข้าถึงเอกสารภาษาจีนและนำข้อมูลมาใช้อ้างอิงในการเขียนผลงานวิชาการภาษาไทยปรากฏให้เห็นมากขึ้นตามลำดับ ในขณะเดียวกัน วิธีการอ้างอิงเอกสารจีนทั้งในการลงเชิงบรรณและ การรวบรวมเรียบเรียงบรรณานุกรมทั้งหลาย ก็ดำเนินไปตามความจำเป็นเร่งด่วนที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ความความคิดเห็นส่วนบุคคลเป็นใหญ่ ไม่มีโอกาสได้พิจารณาคัดแนบริบบนแบบการเขียนให้เป็นมาตรฐานใดมาตรฐานหนึ่งเพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในแวดวงวิชาการ จึงเกิดมีรูปแบบการเขียนที่หลากหลายไม่ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ส่งผลให้เกิดปัญหาตามมาหลายประการ ทั้งในด้านของผู้เขียนเองที่ไม่แน่ใจว่าจะควรจะใช้ วิธีการเขียนอย่างไร ทั้งในด้านของผู้ตรวจสอบคุณภาพวิชาการหรือบรรณาธิการผู้ดูแลต้นฉบับที่เกิดความ สับสนว่าจะถือเอาเกณฑ์อะไรเป็นมาตรฐานได้หรือไม่อย่างไร ตลอดจนทั้งในด้านของผู้ติดตามอ่านที่เกิดความ ไม่สะดวกในการสืบค้นสอบถามข้อมูลต่อไป ด้วยเหตุนี้ ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงเล็งเห็นถึงความจำเป็นที่จะกำหนดหลักเกณฑ์สำหรับใช้ในการเขียนอ้างอิงเอกสาร ภาษาจีนขึ้นมาชุดหนึ่ง เพื่อใช้เป็นเครื่องหมายคัดแนรื้อเอกสารให้เกิดความสะดวกยิ่งขึ้นต่อการสร้างสรรค์ผลงาน ต่างๆ ในวงวิชาการไทย

ขนบการอ้างอิงเอกสารวิชาการของชาวจีนแต่โบราณมา มักจะเป็นการยกเอาเนื้อหาด้วยบทมาใช้เป็น ส่วนประกอบอยู่ในข้อเขียน โดยตรง อาจจะมีการเอ่ยอ้างถึงชื่อของเอกสารเจ้าของตัวบทนั้นประกอบบ้างก็แต่ เพียงคร่าวๆ เช่นมีแต่ชื่อเอกสาร หรืออาจมีชื่อบทกำกับอยู่ด้วย เป็นลักษณะเอ่ยอ้างถึงเพื่อแสดงความรู้ของ ผู้เขียนมากกว่าประสงค์ให้มีการตรวจสอบความถูกต้องหรือเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้อ่านในการติดตาม สืบค้น อาจกล่าวได้ว่า การเขียนอ้างอิงเอกสารในงานเขียนภาษาจีนจะให้ความสำคัญมากก็เฉพาะต่อเมื่อกำลัง ทำงานลักษณะบรรณการที่อธิบายความหมายของคำรับ โบราณซึ่งจำเป็นต้องสืบค้นหลักฐานจากที่ต่างๆ มา อ้างอิงเพื่อทำความเข้าใจหรือตีความ จึงค่อยมีการให้ข้อมูลเอกสารอย่างละเอียดสำหรับประกอบการวินิจฉัย และใช้วิธีการอภิปรายในการพาดพิงถึงเอกสารที่เกี่ยวข้อง ส่วนในกรณีที่เขียนเรียบเรียงเป็นผลงานส่วนตัว เช่น เป็นตำราหรือบทความโดยทั่วไป ก็มักจะไม่วางใจให้ความสำคัญต่อการอ้างอิงเอกสารนักเมื่อเปรียบเทียบกับงาน วิชาการภาษาตะวันตก แม้ในภายหลังเมื่องานวิชาการจีนได้รับอิทธิพลทางรูปแบบการเขียนจากนักวิชาการ ตะวันตก และให้ความสำคัญต่อการเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรมมากขึ้น แต่รูปแบบการเขียนก็ยังเป็นไปโดย เสรีตามอัธยาศัยของผู้เขียนไม่อาจสังเกตเห็นเป็นระบบที่แน่นอนได้ชัดเจนนัก ครั้นต่อมา เมื่อสถาบันอุดมศึกษา ของจีนหลายแห่ง ได้วางระเบียบการเขียนบรรณานุกรมและลงเชิงบรรณไว้เพื่อความสะดวกในการเขียน วิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ก็ยังคงเป็นไปในลักษณะต่างคนต่างทำ เกิดเป็นรูปแบบวิธีการเขียนต่างๆ กันนับสิบ

รูปแบบ อีกทั้งยังมีได้ถือเคร่งครัดในทางปฏิบัติมากนัก จึงยังคงไม่สามารถยึดถือรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งมาใช้ให้เป็นเอกภาพร่วมกันได้

หลักเกณฑ์การเขียนอ้างอิงเอกสารภาษาจีนสำหรับประกอบการสร้างสร้งงานวิชาการภาษาไทยที่กำหนดขึ้นในครั้งนี้ เป็นไปตามมติของคณะกรรมการที่ศูนย์จีนศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะกิจ โดยมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่ออำนวยความสะดวกในการนัดแนะกิจกรรมวิชาการที่เกี่ยวข้องกับศูนย์จีนศึกษาฯ เท่านั้น มิได้มุ่งหมายจะให้ยึดถือเป็นมาตรฐานกลางของวงวิชาการไทยทั้งในระดับสถาบัน ระดับภูมิภาค หรือระดับชาติแต่อย่างใด จึงควรนับเป็นเพียงหลักเกณฑ์หนึ่งที่ย่อมมีความแตกต่างจากหลักเกณฑ์อื่นๆ ทำนองเดียวกับวิธีการเขียนอ้างอิงเอกสารของสากลซึ่งมีอยู่หลากหลายแบบ รูปแบบการเขียนอ้างอิงเอกสารภาษาจีนตามมติของกรรมการชุดนี้จึงเป็นเพียงความคิดเห็นเฉพาะในนามของศูนย์จีนศึกษาฯ ซึ่งยอมเคารพในพิจารณาณของผู้ที่จะเลือกนำไปใช้ประโยชน์หรือไม่ในสถานการณ์อื่นที่นอกเหนือจากกิจกรรมของศูนย์จีนศึกษาฯ

การกำหนดรูปแบบการเขียนอ้างอิงเอกสารภาษาจีนในครั้งนี้ ยึดถือหลักการที่ประสงค์ให้เป็นรูปแบบที่เกิดความสะดวกต่อผู้ใ้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และพยายามให้กลมกลืนกับวิธีการอ้างอิงสากลระบบ APA 6-7 อันเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดอยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการได้เล็งเห็นปัญหาพื้นฐานอันเนื่องมาจากลักษณะพิเศษจำเพาะของเอกสารภาษาจีน จึงได้ร่วมกันพิจารณาหลักการบางประการไว้เป็นเกณฑ์เบื้องต้นดังต่อไปนี้

1. เนื่องจากภาษาจีนใช้รูปอักษรที่ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อ่านภาษาไทยที่ไม่รู้ภาษาจีนได้ จึงเกิดปัญหาว่าสมควรที่จะแปลงรูปอักษรจีนให้กลายเป็นรูปอักษรที่สามารถสื่อสารกันได้หรือไม่ ซึ่งอาจทำได้โดยวิธีการถ่ายถอดเสียง (Transliteration) หรือโดยวิธีการแปล (Translation) ทั้งนี้ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ไม่รู้ภาษาจีนหรือเพื่อผลทางด้านอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับสาระทางวิชาการโดยตรง

ปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการมีความเห็นหลังผ่านการอภิปรายว่า การแปลงรูปอักษรจีนเป็นรูปอักษรอื่น เช่น เป็นอักษรโรมัน หรืออักษรไทยนั้น ไม่ได้เพิ่มคุณประโยชน์ในการสื่อสารทางวิชาการใดๆ ต่อผู้ไม่รู้ภาษาจีนเลย ในทางตรงกันข้าม กลับสร้างปัญหาต่อผู้ที่รู้ภาษาจีน คือเกิดความไม่สะดวกหรือเกิดความสับสนในการสอบทานเอกสารภาษาจีนนั้นๆ เนื่องจากการถ่ายถอดเสียงจะส่งผลให้เข้าถึงอักษรเดิมได้ลำบากกว่า และการแปลก็ส่งผลให้เกิดชื่อที่ไม่ตรงกันกับชื่อเอกสารเดิมจนกลายเป็นความแตกต่างอย่างหลากหลายยากต่อการสืบค้นต่อได้ ส่วนการแปลงรูปพร้อมๆ กับการคงรูปอักษรจีนเดิมไว้ก็ทำให้รายการอ้างอิงเกิดความรุงรังขึ้นและเป็นภาระของผู้ใช้โดยไม่จำเป็น

คณะกรรมการจึงมีข้อสรุปเป็นมติว่า ในการเขียนอ้างอิงเอกสารภาษาจีน ให้คงรูปอักษรจีนตามข้อมูลเดิมไว้ทุกประการ ยกเว้นในส่วนของ “ชื่อผู้แต่ง” ให้เพิ่มข้อมูลอักษรโรมันที่ถ่ายถอดเสียงของชื่อผู้แต่ง วางเดิม

ไว้หน้าอักษรจีนอีกชั้นหนึ่ง เพื่อประโยชน์ต่อการจัดวางลำดับของเอกสารในการเขียนบรรณานุกรม ทั้งนี้ การถ่ายถอดเสียงให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของระบบ Pinyin Romanization ทั้งหมด ไม่ยกเว้น แม้แต่ในกรณีที่เอกสารเดิมอาจจะมีการถ่ายถอดเสียงชื่อผู้แต่งเป็นอักษรโรมันระบบอื่นๆ

2. เนื่องจากเอกสารภาษาจีนส่วนใหญ่โดยเฉพาะเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงมาก มักมีการจัดพิมพ์หลายครั้ง ในเวลาหรือสมัยที่ต่างกัน โดยสำนักพิมพ์ต่างๆ ในต่างมณฑล ต่างเมือง หรือแม้แต่ต่างประเทศกัน อีกทั้งผู้จัดพิมพ์ก็มักจะให้ข้อมูลบรรณานุกรมว่าเป็นการพิมพ์ครั้งที่ 1 ของสำนักพิมพ์นั้นๆ ยากที่ผู้ใช้จะกำหนดรู้ได้เสมอว่า ฉบับพิมพ์ครั้งแรกสุดของเอกสารนั้น พิมพ์ขึ้นที่แห่งไหน ณ เวลาใด ผู้เข้าถึงและใช้เอกสารภาษาจีนเรื่องเดียวกันจึงมีโอกาสสูงที่จะพบว่าไม่ได้ใช้เอกสารฉบับพิมพ์จากแหล่งเดียวกัน เกิดเป็นปัญหาข้อกังวลของผู้เขียนว่าจำเป็นจะต้องเลือกอ้างอิงฉบับพิมพ์ที่เก่าแก่ที่สุดหรือฉบับที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่มีมาตรฐานใดบ้างหรือไม่อย่างไร และหากผู้เขียนกับผู้อ่านเข้าถึงเอกสารที่ต่างฉบับพิมพ์กัน จะต้องกังวลถึงความต่างกันของเลขหน้าที่อ้างอิงหรือไม่อย่างไร

ปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการมีข้อสรุปหลังจากการอภิปรายว่า ผู้เขียนอ้างอิงเอกสารภาษาจีนไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อการรับรู้ของผู้อ่านที่มีต่อฉบับพิมพ์ต่างกรรมต่างวาระของเอกสารนั้นๆ และสามารถอ้างอิงเอกสารฉบับที่ตนเข้าถึงได้ตามความสะดวก โดยระบุข้อมูลบรรณานุกรมตลอดจนเลขหน้าของเอกสารนั้นๆ ตามที่เป็นจริง ให้เพียงพอต่อการตรวจสอบและสืบค้นต่อไปได้ การสอบทานความถูกต้องของเลขหน้าที่อาจจะไม่ตรงกัน ขอให้เป็นที่หน้าที่ของผู้อ่านที่ประสงค์จะตรวจสอบเอง

3. เนื่องจากเอกสารภาษาจีนทั่วไปที่จัดพิมพ์ในสาธารณรัฐประชาชนจีน จะพิมพ์ด้วยระบบอักษรจีนปฏิรูปใหม่ (简体字) เป็นหลัก ในขณะที่มีเอกสารอีกจำนวนมากซึ่งจัดพิมพ์นอกแผ่นดินใหญ่ มักจะพิมพ์ด้วยระบบอักษรมาตรฐานเดิม (繁体字) จึงเกิดเป็นปัญหาในการเขียนอ้างอิงว่าจะต้องเลือกใช้รูปอักษรตามต้นฉบับของเอกสารนั้นๆ หรือไม่อย่างไร

คณะกรรมการได้ร่วมกันอภิปรายปัญหาข้อนี้ และมีความเห็นเป็นมติว่า ผู้เขียนย่อมมีเสรีภาพที่จะเลือกใช้ระบบอักษรแบบใดก็ได้โดยไม่จำเป็นจะต้องเป็นไปตามเอกสารที่ตนอ้างอิง แต่จะต้องใช้ให้เป็นเอกภาพในชิ้นงานหนึ่งๆ กล่าวคือ หากเลือกจะใช้อักษรปฏิรูปในงานเขียนของตนแล้ว เมื่ออ้างอิงถึงเอกสารที่พิมพ์ด้วยอักษรมาตรฐานเดิม ก็จะต้องเขียนแปลงเป็นรูปอักษรระบบปฏิรูปให้เป็นเอกภาพตลอดชิ้นงานเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน หากผู้เขียนเลือกจะใช้อักษรมาตรฐานเดิม ก็จะต้องแปลงชื่อเอกสารทั้งหมดให้เป็นระบบอักษรเดียวกันเช่นกัน

4. เนื่องจากเอกสารภาษาจีนจำนวนมาก เป็นเอกสาร โบราณที่มีระบบการเข้าเล่มและแบ่งภาคแบ่งตอนแตกต่างกับระบบข้อมูลบรรณานุกรมปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง และนักวิชาการจีนแต่โบราณมาก็มักจะคุ้นเคยให้ความสำคัญต่อชื่อเอกสารมากกว่าชื่อผู้แต่งหรือผู้รวบรวมเรียบเรียง อีกทั้งเอกสารโบราณจำนวนมากก็ขาด

หลักฐานหรือความแน่นอนของการระบุชื่อผู้ประพันธ์ แม้เมื่อมีการนำเอกสาร โบราณทั้งหลายมาจัดพิมพ์เข้าเล่มใหม่ตามเทคโนโลยีการพิมพ์สมัยใหม่ ก็ดำเนินไปตามแนวคิดและวิธีการที่ไม่เหมือนกัน ส่งผลให้ข้อมูลเดียวกันในเอกสารโบราณจำนวนมากไปปรากฏอยู่ตามแหล่งที่ต่างๆ กันในรูปแบบการชำระเรียบเรียงที่ไม่เหมือนกัน หากที่จะยึดถือได้ว่า จะต้องใช้ข้อมูลจากแหล่งพิมพ์หรือสถาบันใดเป็นข้อมูลมาตรฐานกลาง เกิดเป็นปัญหาที่ซับซ้อนอย่างยิ่งต่อการเขียนอ้างอิง

ปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการได้ร่วมกันอภิปรายอย่างกว้างขวาง แต่ยังไม่สามารถกำหนดวิธีเขียนอ้างอิงเอกสารโบราณทั้งหลายให้เป็นเอกภาพเพื่อใช้ให้ครอบคลุมเหมาะสมกับความซับซ้อนของแหล่งข้อมูลได้ ในขั้นนี้ จึงอนุโลมเป็นการชั่วคราวโดยผู้ใช้อาจเลือกเขียนให้เป็นกรณีอิงตามต้นฉบับที่มีผู้ทำอรรถกถาหรือเชิงอรรถประกอบตัวบท หรือ ฉบับที่แปลตัวบทเป็นภาษาจีนปัจจุบัน โดยเขียนรายการตามแบบการเขียนรายการหนังสือทั่วไปด้วยการระบุให้ผู้ทำอรรถกถาหรือผู้แปลเป็นชื่อผู้แต่งแทน หรืออาจจะเลือกเขียนให้เป็นกรณีไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งก็ได้ โดยเขียนเพียงชื่อหนังสือ แต่จะต้องระบุชื่อบทหรือชื่อตอนประกอบชื่อหนังสือด้วย ทั้งนี้ จะต้องเลือกเขียนเป็นกรณีใดกรณีหนึ่งให้เห็นเป็นเอกภาพในงานเขียนชิ้นหนึ่ง ๆ ทั้งนี้ คณะกรรมการยังมีความเห็นเสริมว่า การจัดการกับปัญหาข้อนี้ อาจจะต้องคอยความก้าวหน้าทางวิชาการด้านจีนศึกษาในระดับสากลมาเป็นองค์ประกอบการพิจารณาด้วย

หลังจากที่คณะกรรมการได้ร่วมกันพิจารณาปัญหาพื้นฐานดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงได้ร่วมกันกำหนดหลักเกณฑ์การเขียนอ้างอิงเอกสารภาษาจีนเพื่อประกอบในงานวิชาการภาษาไทย ดังรายละเอียดที่จะปรากฏต่อไป ทั้งนี้ คณะกรรมการตระหนักดีว่า หลักเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นในครั้งนี้ ยังไม่ได้ตอบปัญหาอีกหลายประการของผู้ต้องการอ้างอิงการเข้าถึงเอกสารภาษาจีนได้อย่างชัดเจนพอ จึงพร้อมและมีความปรารถนาที่จะได้รับฟังเสียงสะท้อนของผู้ใช้ตลอดจนข้อชี้แนะต่างๆ เพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์ให้เกิดความสะดวกต่อผู้ใช้งานมากขึ้นในภายภาคหน้า

หลักเกณฑ์การเขียนบรรณานุกรมเอกสารภาษาจีน

รายการบรรณานุกรมเอกสารภาษาจีนควรแยกเป็นต่างหากจากรายการเอกสารภาษาอื่นๆ และจัดเรียงลำดับตามชื่อผู้แต่งที่สะกดด้วยอักษรโรมัน

รายการบรรณานุกรมทั้งหมดให้คงรูปอักษรจีนตามข้อมูลเดิมไว้ทุกประการ ยกเว้นในส่วนของ “ชื่อผู้แต่ง” ให้เพิ่มข้อมูลอักษรโรมันที่ถ่ายถอดเสียงของชื่อผู้แต่ง วางเดิมไว้หน้าอักษรจีนอีกชั้นหนึ่ง เพื่อประโยชน์ต่อการจัดวางลำดับของเอกสาร ทั้งนี้ การถ่ายถอดเสียงให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของระบบ Pinyin Romanization ทั้งหมด ไม่ยกเว้น แม้แต่ในกรณีที่เอกสารเดิมอาจจะมีการถ่ายถอดเสียงชื่อผู้แต่งเป็นอักษรโรมันระบบอื่นๆ รูปอักษรจีนที่ใช้ในรายการบรรณานุกรมอาจจะใช้อักษรจีนระบบปฏิรูปใหม่ (简体字) หรือระบบอักษรมาตรฐานเดิม (繁体字) ก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามเอกสารที่อ้างอิง แต่จะต้องใช้ให้เป็นเอกภาพในชิ้นงานหนึ่ง ๆ กล่าวคือ หากเลือกจะใช้อักษรปฏิรูปในงานเขียนของตนแล้ว เมื่ออ้างอิงถึงเอกสารที่พิมพ์ด้วยอักษรมาตรฐานเดิม ก็จะต้องเขียนแปลงเป็นรูปอักษรระบบปฏิรูปให้เป็นเอกภาพตลอดชิ้นงานเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน หากผู้เขียนเลือกจะใช้อักษรมาตรฐานเดิม ก็จะต้องแปลงชื่อเอกสารทั้งหมดให้เป็นระบบอักษรเดียวกันเช่นกัน

เครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้ในการเขียนบรรณานุกรม ให้ใช้เป็นเครื่องหมายของภาษาอังกฤษทั้งหมด ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์สากลของการเขียนอ้างอิงเอกสาร

1. การเขียนชื่อผู้แต่ง

1.1 ผู้แต่งที่เป็นบุคคล

1.1.1 เขียนชื่อผู้แต่งโดยการถ่ายถอดเสียงสะกดอักษรจีนเป็นอักษรโรมันตามระบบ Pinyin Romanization (ขึ้นต้นด้วยแซ่และตามด้วยชื่อ โดยเคาะเว้นวรรค 1 เคาะ อักษรตัวแรกระหว่างวรรคให้ใช้อักษรพิมพ์ตัวใหญ่ Capital Letters ชื่อหรือแซ่ที่มากกว่า 1 พยางค์ให้เขียนพยางค์ต่อกัน) แล้วเขียนตามด้วยตัวอักษรจีน โดยเคาะเว้นวรรค 1 เคาะ เมื่อเขียนชื่อผู้แต่งเรียบร้อยแล้ว ให้ใช้เครื่องหมาย “.” วางต่อท้ายโดยเคาะเว้นวรรค 1 เคาะ

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน / . /

ตัวอย่าง

Chen Ruoshui 陈弱水 .

Sima Guang 司马光 .

Ouyang Zhenren 欧阳祯人 .

1.1.2 กรณีที่ผู้แต่งเป็นชาวต่างชาติและใช้ชื่อจีน ให้เขียนอักษรจีนระบุสัญชาติของผู้แต่ง หนังสือฉบับนั้นไว้ในวงเล็บวงไว้หน้าชื่อภาษาจีนของผู้แต่งด้วย (ในส่วนที่เป็นอักษรโรมันไม่ต้องระบุ) และให้ระบุชื่อเดิมไว้ในวงเล็บต่อท้าย โดยถ่ายถอดเสียงสะกดเป็นอักษรโรมัน

ชื่อจีนของผู้แต่งอักษรโรมัน / (อักษรจีนระบุสัญชาติของผู้แต่ง) / ชื่อจีนของผู้แต่งอักษรจีน / (ชื่อเดิมอักษรโรมันตามสัญชาติของผู้แต่ง) / .

ตัวอย่าง

Wu Qiong (泰) 吴琼 (Kanokporn Numtong) .

You Rui (以色列) 尤锐 (Yuri Pine) .

1.1.3 กรณีที่ผู้แต่งเป็นชาวต่างชาติและไม่ได้ใช้ชื่อจีน ให้เขียนอักษรโรมันตามการสะกดที่เป็นสากลของเสียงในภาษานั้น ๆ แม้ว่าชื่อที่กำกับด้วยอักษรจีนจะออกเสียงไม่ตรงกัน

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / (อักษรจีนระบุสัญชาติของผู้แต่ง) / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน / . /

ตัวอย่าง

Anderson, Benedict (美) 本尼迪克特·安德林 .

Bhavabhuti (印度) 薄婆菩提 .

Choe Yongchul (韩) 崔溶澈 .

Gong Jiyeong (韩) 孔枝泳 .

Manomaiivibool, Prapin (泰) 巴萍·马努迈威汶 .

Murakami Haruki (日) 村上春树 .

Suzuki Daisetsu (日) 鈴木大拙 .

Starostin (俄) 斯塔罗斯金 .

1.1.4 กรณีที่ผู้แต่งเป็นชาวต่างชาติและไม่ได้ใช้ชื่อจีน แต่ไม่สามารถสืบค้นได้ว่าชื่อผู้แต่งดั้งเดิมออกเสียงอย่างไร จึงอนุโลมให้สะกดเสียงตามตัวอักษรจีน แล้วจึงตามด้วยอักษรจีนที่ใช้สะกดชื่อนั้น ๆ และให้เขียนอักษรจีนระบุสัญชาติของผู้แต่งหนังสือฉบับนั้นไว้ในวงเล็บท้ายชื่ออักษรโรมันของผู้แต่งด้วย

1.1.5 กรณีที่มีผู้แต่งร่วมกัน 2 คน ให้เขียนชื่อผู้แต่งทั้งสองตามเกณฑ์ที่กล่าวไว้ในข้อ 1.1.1 ถึง 1.1.4 โดยใช้เครื่องหมาย “ & ” คั่นระหว่างชื่อ (ท้ายชื่อแรกไม่ต้องใส่เครื่องหมาย“.”)

ตัวอย่าง

Chen Dun 陈惇 & Sun Jingyao 孙景尧 .

He Ziran 何自然 & Chen Xinren 陈新仁 .

Ding Chongming 丁崇明 & Rong Jing 荣晶 .

1.1.6 กรณีที่มีผู้แต่งร่วมกันมากกว่า 2 คน ให้เขียนชื่อผู้แต่งเพียงสองชื่อแรก โดยมีคำว่า et al. ต่อท้ายชื่อที่ถอดเสียงสะกดเป็นอักษรโรมัน และคำว่า 等 ต่อท้ายชื่อที่เป็นตัวอักษรจีน

ตัวอย่าง

Wu Zhiying 吴知英 Piao Enying et al. 朴恩影等 .

Pei Yingshu 裴颖竖 Meng Dan et al. 孟丹等 .

1.1.7 กรณีที่มีผู้แต่งใช้นามปากกาเป็นชื่อจีน ให้เขียนชื่อนามปากกาตามเกณฑ์ข้อ 1.1.1 ในกรณีชื่อนามปากกาเป็นข้อความ ให้ใช้ตามเกณฑ์ Basic Rules of the Chinese Phonetic Alphabet Orthography 《汉语拼音正词法基本规则》 ในภาคผนวกท้ายคู่มือ ทั้งนี้ไม่ต้องระบุชื่อสกุลจริงของผู้แต่ง

ตัวอย่าง

Lanling Xiaoxiaosheng 兰陵笑笑生 .

Baoweng Laoren 抱瓮老人 .

Lu Xun 鲁迅 .

Ba Jin 巴金 .

Jin Yong 金庸 .

Xizhou Sheng 西周生 .

1.2 ผู้แต่งที่เป็นสถาบัน องค์กร หรือคณะกรรมการ

เขียนชื่อผู้แต่งที่เป็นสถาบัน องค์กร หรือคณะกรรมการ โดยการถอดเสียงสะกดเป็นอักษรโรมันตามเกณฑ์ Basic Rules of the Chinese Phonetic Alphabet Orthography 《汉语拼音正词法基本规则》 ตามด้วยชื่อภาษาจีนโดยเคาะเว้นวรรค 1 เคาะ

ชื่อสถาบัน องค์กร หรือคณะกรรมการ อักษรโรมัน / ชื่อสถาบัน องค์กร หรือคณะกรรมการ อักษรจีน / . /

ตัวอย่าง

Zhongguo Shehui Kexueyuan Yuyan Yanjiusuo Cidian Bianjishi 中国社会科学院语言研究所词典编辑室.

Gudai Hanyu Cidian Bianxiezu 古代汉语词典编写组.

Beijing Daxue Zhongwenxi Xiandaihanyu Jiaoyanshi 北京大学中文系现代汉语教研室.

Dangdai Shehui Kexue Dacidian Bianweihui 当代社会科学大词典编委会.

1.3 กรณีที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง

กรณีที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งและผู้รับผิดชอบอื่น ๆ ให้นำรายการลำดับถัดไปคือ “ชื่อเรื่อง” มาแทนโดยทำเป็นตัวเอียง

ตัวอย่าง

Shijing 诗经.

Shanhaijing 山海经.

Ming Shilu 明实录.

2. การเขียนรายการเอกสาร

2.1 หนังสือทั่วไป

ชื่อผู้แต่ง ให้เขียนตามเกณฑ์ข้อ 1

ชื่อเรื่อง ให้เขียนด้วยตัวอักษรจีนตัวเอียง

กรณีที่มีชื่อรอง (sub-title) ให้เขียนต่อจากชื่อเรื่อง คั่นไว้ด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) ไม่ว่าในต้นฉบับจะใช้เครื่องหมายอะไร หรือไม่มีเครื่องหมายใด ๆ ก็ตาม

การเขียนรายการหนังสือทั่วไป ให้เขียนตามลำดับ ดังนี้

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน / . / (ปีที่พิมพ์) / . / ชื่อเรื่อง / . / เมืองที่พิมพ์ / : / สำนักพิมพ์.

หากรายการหนังสือมีความยาวเกินกว่าหนึ่งบรรทัด เมื่อขึ้นบรรทัดใหม่ให้เว้นย่อหน้าเข้ามา 1 เซนติเมตร (โดยตั้งค่าจากหน่วยวัดไม้บรรทัดในโปรแกรม MS. Word) ก่อนจะเริ่มเขียนต่อ

ตัวอย่าง

Li Shiren 李时人. (1991). *西游记考论*. 杭州: 浙江古籍出版社.

Tan Zhengbi 谭正璧 & Tan Xun 谭寻. (1984). *古本稀见小说汇考*. 杭州: 江文艺出版社.

Sima Guang 司马光. (2019). *资治通鉴*. 北京: 中华书局.

- Shan Haodong 单浩东. (2015). *至死不葬*. 北京: 团结出版社.
- Ding Chongming 丁崇明 & Rong Jing 荣晶. (2012). *现代汉语语音教程*. 北京: 北京大学出版社.
- He Ziran 何自然 & Chen Xinren 陈新仁. (2014). *语言模因理论语应用*. 广州: 暨南大学出版社.
- Huang Guowen 黄国文 He Wei et al.何伟等. (2008). *系统功能语法入门: 加的夫模式*. 北京: 北京大学出版社.
- Yang Ruiying 杨瑞英 Jiang Feng et al.姜峰等. (2021). *专门用语英语新发展研究*. 北京: 清华大学出版社.

2.2 หนังสือแปล

ให้เขียนตามลำดับ ดังนี้

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน. / (ปีที่พิมพ์). / ชื่อเรื่องที่แปลเป็นภาษาจีน / [ชื่อหนังสือต้นฉบับตามภาษาเดิม - ถ้ามี] /. / ชื่อผู้แปลอักษรโรมัน / ชื่อผู้แปลอักษรจีน (译) . / เมืองที่พิมพ์ / : / สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

- Anderson, Benedict (美) 本尼迪克特·安德林. (2012). *比较的幽灵: 民族主义·东南亚与世界*. Gan Huibin 甘会斌 (译). 南京: 译林出版社.
- Bhavabhuti (印度) 薄婆菩提. (2021). *茉莉和青春*. 上海: 中西书局.
- Brunet, Pierre (法) 皮埃尔·布律内尔 et al. (1991). *何谓比较文学 [Qu'est-ce que la littérature compare?]*. Huang Huizhen 黄慧珍 & Wang Daonan 王道南, (译). 上海: 上海社会科学院出版社.
- Hawkes, Terence (英) 泰伦斯·霍克斯. (2018). *结构主义与符号学*. Zhai Jing 翟晶 (译). 北京: 知识产权出版社.
- Jeremy, Munday (英) 杰里米·芒迪. (2007). *翻译学导论: 理论与实践 [Introducing translation studies: theories and applications]*. (Li Defeng 李德凤, 遍译). 香港: 香港中文大学出版社.
- Lawrence, Venuti (美) 劳伦斯·韦努蒂. (2009). *译者的隐形: 翻译史论 [The Translator's Invisibility A History of Translation]*. (Zhang Jinghua 张景华 & Bai Liping 白立平 et al., 主译). 北京: 外语教育与研究出版社.
- Starostin (俄) 斯塔罗斯金. (2010). 古代汉语音系的构拟. Lin Haiyin 林海鹰 & Wang Chong 王冲 (译). 上海: 上海教育出版社.
- Yu, Anthony C. 余国藩. (2006). *《红楼梦》、《西游记》与其他: 余国藩论学文选*. Li

Shixue 李爽学 (译). 上海: 生活·读书·新知三联书店.

ในกรณีที่หนังสือแปลนั้น ไม่ได้ให้ข้อมูลชื่อผู้แต่งหรือชื่อหนังสือต้นฉบับเดิมไว้ ให้เขียนเริ่มรายการด้วยชื่อผู้แปล

2.3 หนังสือที่มีบรรณาธิการ

ให้เขียนชื่อตามเกณฑ์ข้อ 1.1 และระบุคำว่า 主编 ไว้ท้ายชื่อโดยเคาะเว้นวรรค 1 เคาะ ก่อนที่จะใส่เครื่องหมาย /. /

ชื่อบรรณาธิการอักษรโรมัน / ชื่อบรรณาธิการอักษรจีน / 主编 /. / (ปีที่พิมพ์) /. / ชื่อเรื่อง /. / เมืองที่พิมพ์ / : / สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

Ouyang Zhenren 欧阳祯人 主编 . (2007). 中国古代文学史教程. 北京: 北京大学出版社.

2.4 หนังสืออ้างอิง พจนานุกรม และสารานุกรม

ให้เขียนตามลำดับ ดังนี้

ชื่อคณะหรือหัวหน้าคณะผู้จัดทำอักษรโรมัน / ชื่อคณะหรือหัวหน้าคณะผู้จัดทำอักษรจีน /. / (ปีที่พิมพ์) /. / ชื่อหนังสืออ้างอิง /. / เมืองที่พิมพ์ / : / สำนักพิมพ์ /. /

ตัวอย่าง

Hu Qiaomu 胡乔木 et al. (1993). 中国大百科全书. 北京: 中国大百科全书出版社.

Jiaoyu Dacidian Bianzuan Weiyuanhui 教育大辞典编纂委员会. (1990). 教育大辞典: 师范教育、幼儿教育、特殊教育 (第2卷). 上海: 上海教育出版社.

Lin Xingguang 林杏光, Wang Lingling 王玲玲, et al. (1994). 现代汉语动词大词典. 北京: 北京语言学院出版社.

Lǚ Shuxiang 吕叔湘 & Ding Shengshu 丁声树. (2016). 现代汉语词典 (第七版). 北京: 商务印书馆.

Lǚ Zongli 吕宗力 主编. (1994). 中国历代官制大辞典. 北京: 北京出版社.

Ni Baoyuan 倪宝元. (2003). 汉语成语实用词典. 上海: 汉语大词典出版社.

Shangwu yinshuguan yanjiu zhongxin 商务印书馆辞书研究中心. (2004). 古今汉语词典. 北京: 商务出版社.

Shi Youwei 史有为. (2019). 新华外来词词典. 北京: 商务印书馆.

Xu Lianda 徐连达 主编.(1991). *中国历代官制词典*. 合肥: 安徽教育出版社.

2.5 เอกสารโบราณ

ผู้เขียนอาจเลือกเขียนให้เป็นที่กรณียิ่งตามต้นฉบับที่มีผู้ทำรรดกถาหรือเชิงอรรถประกอบตัวบท หรือ ฉบับที่แปลตัวบทเป็นภาษาจีนปัจจุบัน โดยเขียนรายการตามแบบการเขียนรายการหนังสือทั่วไป (2.1) ด้วยการระบุให้ผู้ทำรรดกถาหรือผู้แปลเป็นชื่อผู้แต่งแทน หรืออาจจะเลือกเขียนให้เป็นที่กรณียิ่งไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง (1.3) ก็ได้ โดยระบุเพียงแค่ชื่อหนังสือ แต่จะต้องระบุชื่อบทหรือชื่อตอนประกอบชื่อหนังสือด้วย ทั้งนี้ จะต้องเลือกเขียนเป็นที่กรณียิ่งใดกรณียิ่งหนึ่งให้เห็นเป็นเอกภาพในงานเขียนชิ้นหนึ่ง ๆ

ตัวอย่าง

Gao Xiu [汉]高诱 注 & Bi Yuan [清]毕沅 校. (2014). *吕氏春秋*. 上海: 上海古籍出版社.

Guanzi 管子, 内业.

Huang Kan 黄侃 校录. (1985). *广韵校录*. 上海: 上海古籍出版社.

Huang Shengzeng [明]黄省曾 & Xie Fang [明]谢方 校注. *西洋朝贡典录校注*. (2000). 北京: 中华书局.

Huang Zongxi [清] 黄宗羲. (1985). *明儒学案*. 北京: 中华书局.

Jiu Tang Shu 旧唐书. 卷八六, 燕王忠传.

Liu Xi [汉]刘熙. (1985). *释名* 卷三, 北京: 中华书局.

Lun Yu 论语. 学而.

Lüshi Chunqiu 吕氏春秋, 卷十四.

Song Shi 宋史. 卷 392, 赵汝愚转.

Shi Ming 释名. 卷三.

Xu Shen [汉]许慎 撰 & Xu Xuan [宋]徐铉 校定. (2013). *说文解字*, 北京: 中华书局.

Yang Bojun 杨伯峻, 译著.(1980). *论语译注*. 北京: 中华书局.

Zhang Xie [明]张燮 & Xie Fang [明]谢方 点校. *东西洋考*. (2000). 北京: 中华书局.

Zizhitongjian 资治通鉴. 卷一七五.

Zhongguo Shehuikexue Yuan Yanjiusuo 中国社会科学院考古研究所 编. (1982). *甲骨文编*, 北京: 中华书局.

2.6 วิทยานิพนธ์

ให้เขียนตามลำดับ ดังนี้

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน /. / (ปีที่พิมพ์) /. / ชื่อวิทยานิพนธ์ภาษาจีน /. / ชื่อมหาวิทยาลัยและระดับวุฒิของวิทยานิพนธ์ /. /

ตัวอย่าง

Jin Yong 金勇. (2009). 《三国演义》在泰国的传播模式及影响研究. 北京大学博士学位论文.

Li Xiangyao 李祥耀. (2007). 杨循吉研究. 浙江大学博士学位论文.

Li Zaiyao (韩) 李在曜 (Lee Jaeyo). (2019). 韩国学生对本土出版新 HSK 教材的使用偏好研究. 浙江大学硕士学位论文.

Quan Huimin (韩) 全慧敏 (Jeon Hyemin). (2022). 韩语母语者汉语动量词“次”和“遍”的使用偏误分析. 上海师范大学硕士学位论文.

Wu Qiong (泰) 吴琼 (Kanokporn Numtong). (2004). 两汉故事源流研究: 以明清时期的发展形态为中心. 南京大学博士学位论文.

Ye Liena (俄) 叶列娜 (Davydova Elena). (2022). 基于对比的俄罗斯学生汉语复合趋向补语运用研究. 华东师范大学硕士学位论文.

2.7 คู่มือ (项目介绍) คู่มือ (手册、指南) แผ่นพับประชาสัมพันธ์ (海报、宣传册) หนังสือรายปี (年鉴) ฯลฯ

ให้เขียนในรูปแบบดังต่อไปนี้

ชื่อสถาบันที่ผลิตอักษรโรมัน / ชื่อสถาบันที่ผลิตอักษรจีน /. / (ปีที่พิมพ์หรือปีที่ได้ข้อมูล) /. / ชื่องาน /, / ประเภทเอกสาร /. /

ตัวอย่าง

Shanghai Museum 上海博物馆. (2020). 宝历风物海报.

Wat Mangkon Kamalawat 龙莲寺. (2022). 龙莲寺签诗 1-50, 签诗.

Wat Mangkon Kamalawat 龙莲寺. (2022). 龙莲寺祖师殿对联, 对联.

3. การเขียนชื่อเอกสารประเภทบทความ

3.1 บทความในวารสาร

ให้เขียนตามลำดับ ดังนี้

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน / (ปีที่พิมพ์)* / ชื่อบทความ / ชื่อวารสาร / , / ปีที่ (ฉบับที่) / , / เลขหน้า / . /

หมายเหตุ *ในกรณีที่บทความนั้นไม่ได้ใช้ปีคริสต์ศักราชให้แปลงเป็น ค.ศ.

ตัวอย่าง

Huang Hankun (泰) 黄汉坤. (2004). 《西游记》在泰国的传播与影响. 古典文学知识, - (4), 56.

Kuang Jianghong 邝江红. (2014). 口译技能的训练方法. 科技信息 - (13), 45-46.

Luo Dongyang 罗冬阳. (2006). 从明代淫祠之禁看儒臣、皇权与民间社会. 求是学刊, - (1), 134.

Song Lihua 宋莉华. (2000). 插图与明清小说的阅读及传播. 文学遗产, - (4), 119-122.

Song Tianjiao 宋天娇. (2022). 基于语料库的英语交替传译翻译失误研究. 岭南师范学院学报, - (04), 68-73.

Xu Wulin (泰) 徐武林. (2008). 泰国的中国学研究. 国外社会科学, - (4), 77-78.

Yang Yani 阳亚妮. (2017). 泰语口译策略探讨. 外语教学专栏, - (04), 142-143.

Wu Yunlong 吴云龙. (2004). 国内外主要口译训练模式与方法. 和田师范专科学校学报, - (05), 122-123.

3.2 บทความที่ตีพิมพ์ในหนังสือรวมบทความ

ให้เขียนตามลำดับ ดังนี้

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน / . / (ปีที่พิมพ์) / . / ชื่อบทความ / . / ชื่อ บ.ก. / . / ชื่อหนังสือ / เมืองที่พิมพ์ / : / สำนักพิมพ์ / , / เลขหน้า / . /

ตัวอย่าง

Zhang Baocheng 张宝成. (2009). 泰国华文师资培训的问题及思考. 彭俊. 华文教学研究, 广州: 暨南大学出版社, 115-122.

Pan Deding 潘德鼎. (2009). *泰语中的谓语种类*. 裴晓睿. 泰学研究在中国: 论文辑录, 广州: 世界图书出版社广东有限公司, 193-202.

Yao Daozhong 姚道中. (2010). *试论非常规学生汉语教材的设计*. 郑通涛. 国际汉语学报. 上海: 学林出版社, 1-5.

Zhang Yisheng 张宜生. (1998). *交互动词的配价研究*. 袁毓林 & 郭锐, 主编. 现代汉语配价语法研究 (第二辑), 北京: 北京大学出版社, 104-131.

3.3 บทความที่ตีพิมพ์ในหนังสือรวมบทความหลังงานประชุม ให้เขียนตามลำดับ ดังนี้

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน /. / (ปีที่พิมพ์) /. / ชื่อบทความ /. / ชื่อ บ.ก. /. / ชื่อหนังสือ /. /
เมืองที่พิมพ์ / : / ผู้จัดงาน / เมือง / วันที่จัด /. / เลขหน้า /. /

ตัวอย่าง

Xu Yumin 徐玉敏. (2006). *谈谈汉语学习词典的词类标注问题*. 郑定欧, 李禄兴 等. 对外汉语学习词典学国际研讨会论文集 (二). 北京: 中国社会科学出版社. 83-97.

Xu Wulin (泰) 徐武林 (Burin Srisomthawin). (2011). *汉语俗语在泰国的流传——以泰译本中国武侠小说为例*. 徐武林 (Burin Srisomthawin). 汉语言文学与文化研究发展动态学术研讨会论文集. 曼谷: 泰国商会大学人文学院 曼谷 2010 年 4 月 29-30 日. 111-122.

Huang Lili 黄丽莉. (2022). *“一带一路”影响下汉语国际教育培养研究*. 2022 未来教育发展与创新教育研究高峰论坛论文集 (七). 北京: 北京师范大学 北京 December 10, 2022. 987-992.

4. การเขียนอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่สืบค้นได้ เฉพาะจากช่องทางออนไลน์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (เว็บไซต์)

4.1 หนังสือและวารสารอิเล็กทรอนิกส์ให้อ้างตามหลักเกณฑ์ของการอ้างอิงหนังสือและวารสารโดยไม่ต้องระบุ URL.

4.2 บทความหรือข้อมูลที่เผยแพร่เฉพาะบนเว็บไซต์และมีชื่อผู้เขียนระบุไว้ชัดเจน

ชื่อผู้แต่งอักษรโรมัน / ชื่อผู้แต่งอักษรจีน /. / (ปีที่เผยแพร่) /. / ชื่อบทความ /. / ชื่อเว็บไซต์ /. /
Retrieved mm/dd/yy from ที่อยู่เว็บไซต์ (URL) /. /

Bian Xianqun 卜宪群. (2011). 简帛与秦汉地方行政制度史研究. 国学网. Retrieved October 31, 2022 from <http://economy.guoxue.com/?p=4572>.

Hu Haoqiong 胡皓琼. (2023). 出境跟团游要恢复了, 泰国旅游热度稳居第一, 瞬时搜索量暴涨 430%. 财联社. Retrieved April 19, 2023 from <https://www.cls.cn/detail/1247342>.

4.3 บทความหรือข้อมูลที่เผยแพร่เฉพาะบนเว็บไซต์แต่ไม่มีชื่อผู้เขียนระบุไว้

ชื่อเว็บไซต์ (อักษรโรมัน) / ชื่อภาษาจีนของเว็บไซต์ / (ปีที่เผยแพร่) / ชื่อบทความภาษาจีน / ชื่อเว็บไซต์ /. / Retrieved mm/dd/yy from ที่อยู่เว็บไซต์ (URL) /. /

ตัวอย่าง

Zhongguo Xinwenwang 中国新闻网. (2012). 春运铁路初五进入返程客流高峰部分地区仍有余票. Retrieved October 31, 2022 from <http://www.chinanews.com/cj/2012/01-25/3623012.shtml>.

TTG China 旅业报. (2023). 中泰航班每周达 2 万个机位, 与上月同比增长三倍 TTG China 旅业报. Retrieved January 23, 2023 from <https://ttgchina.com/2023/01/13/%e4%b8%ad%e6%b3%b0%e8%88%aa%e7%8f%ad%e6%af%8f%e5%91%a8%e8%be%be2%e4%b8%87%e4%b8%aa%e6%9c%ba%e4%bd%8d-%e4%b8%8e%e4%b8%8a%e6%9c%88%e5%90%8c%e6%af%94%e5%a2%9e%e9%95%bf%e4%b8%89%e5%80%8d/>.

Jiaoyubu 教育部. (2021). “汉语盘点 2021” 年度字词出炉 中华人民共和国教育部. Retrieved April 19, 2023 from http://www.moe.gov.cn/jyb_xwfb/gzdt_gzdt/s5987/202112/t20211220_588659.html.

การจัดเรียงลำดับรายการบรรณานุกรม ให้เรียงรายการตามลำดับอักษรโรมันที่ถ่ายถอดเสียงภาษาจีนของชื่อผู้แต่ง โดยไม่ต้องแบ่งประเภทของเอกสารที่อ้างอิง ในกรณีที่รายการชื่อผู้แต่งเป็นคนเดียวกัน ให้เรียงลำดับตามปีที่พิมพ์ก่อนหลัง หากชื่อผู้แต่งและปีที่พิมพ์ยังซ้ำกันอีก ให้ลำดับโดยกำหนดอักษรโรมัน a.. b...c ... วางต่อท้ายปีไปตามลำดับ

(ตัวอย่าง)

บรรณานุกรม

- Anderson, Benedict (美) 本尼迪克特·安德林. (2012). *比较的幽灵: 民族主义·东南亚与世界*.
- Bian Xianqun 卜宪群. (2011). *简帛与秦汉地方行政制度史研究* 国学网. Retrieved October 31, 2022 from <http://economy.guoxue.com/?p=4572>.
- Chen Ruoshui 陈弱水. (2009). *唐代文士与中国思想的转型*. 广西: 广西师范大学出版社.
- Gan Huibin 甘会斌 (译). 南京: 译林出版社.
- Hu Qiaomu 胡乔木, Jiang Chunfang et al. 姜椿芳等. (1993). *中国大百科全书*. 北京: 中国大百科全书出版社.
- Huang Hankun (泰) 黄汉坤. (2004). *《西游记》在泰国的传播与影响*. 古典文学知识, - (4), 56.
- Jeremy, Munday (英) 杰里米·芒迪. (2007). *翻译学导论: 理论与实践 [Introducing translation studies: theories and applications]*. (Li Defeng 李德凤, 编译). 香港: 香港中文大学出版社.
- Jin Yong 金勇. (2009). *《三国演义》在泰国的传播模式及影响研究*. 北京大学博士学位论文.
- Lawrence, Venuti (美) 劳伦斯·韦努蒂. (2009). *译者的隐形: 翻译史论 [The Translator's Invisibility A History of Translation]*. (Zhang Jinghua 张景华 & Bai Liping 白立平 et al., 主译). 北京: 外语教育与研究出版社.
- Li Shiren 李时人. (1991). *西游记考论*. 杭州: 浙江古籍出版社.
- Li Xiangyao 李祥耀. (2007). *杨循吉研究*. 浙江大学博士学位论文.
- Lin Xingguang 林杏光, Wang Lingling 王玲玲, et al. (1994). *现代汉语动词大词典*. 北京: 北京语言学院出版社.
- Lǚ Shuxiang 吕叔湘 & Ding Shengshu 丁声树. (2016). *现代汉语词典 (第七版)*. 北京: 商务印书馆.
- Luo Dongyang 罗冬阳. (2006). *从明代淫祠之禁看儒臣、皇权与民间社会*. 求是学刊, -(1), 134.
- Lǚ Zongli 吕宗力 主编. (1994). *中国历代官制大辞典*. 北京: 北京出版社.
- Ni Baoyuan 倪宝元. (2003). *汉语成语实用词典*. 上海: 汉语大词典出版社.
- Quan Huimin (韩) 全慧敏 (Jeon Hyemin). (2022). *韩语母语者汉语动量词“次”和“遍”的使用偏误分析*. 上海师范大学硕士学位论文.
- Shanghai Museum 上海博物馆. (2020). *宝历风物*, 海报.
- Shangwu yinshuguan yanjiu zhongxin 商务印书馆辞书研究中心. (2004). *古今汉语词典*. 北京: 商务出版社.
- Song Lihua 宋莉华. (2000). *插图与明清小说的阅读及传播*. 文学遗产, -(4), 119-122.

- Song Shi* 宋史 . 卷 392 , 赵汝愚转.
- Shi Ming* 释名. 卷三.
- Starostin (俄) 斯塔罗斯金. (2010). 古代汉语音系的构拟. Lin Haiyin 林海鹰 & Wang Chong 王冲 (译). 上海: 上海教育出版社.
- Tan Zhengbi 谭正璧, Tan Xun 谭寻. (1984). *古本稀见小说汇考*. 杭州: 浙江文艺出版社.
- Wat Mangkon Kamalawat 龙莲寺. (2022). *龙莲寺签诗 1-50*, 签诗.
- Wat Mangkon Kamalawat 龙莲寺. (2022). *龙莲寺祖师殿对联*, 对联.
- Wu Qiong (泰) 吴琼 (Kanokporn Numtong). (2004). 两汉故事源流研究: 以明清时期的发展形态为中心. 南京大学博士学位论文.
- Wu Yunlong 吴云龙. (2004). *国内外主要口译训练模式与方法*. 和田师范专科学校学报, -(05), 122-123.
- Xu Shen [汉] 许慎撰 & Xu Xuan [宋] 徐铉 校定. (2013). *说文解字*, 北京: 中华书局.
- Xu Wulin (泰) 徐武林. (2008). *泰国的中国学研究*. 国外社会科学, - (4), 77-78.
- Xu Yumin 徐玉敏. (2006). *谈谈汉语学习词典的词类标注问题*. 郑定欧, 李禄兴等. 对外汉语学习词典学国际研讨会论文集 (二). 北京: 中国社会科学出版社. 83-97.
- Yang Bojun 杨伯峻, 译著. (1980). *论语译注*. 北京: 中华书局.
- Yang Yani 阳亚妮. (2017). *泰语口译策略探讨*. 外语教学专栏, - (04), 142-143.
- Ye Liena (俄) 叶列娜 (Davydova Elena). (2022). *基于对比的俄罗斯学生汉语复合趋向补语运用研究*. 华东师范大学硕士学位论文.
- Yu, Anthony C. 余国藩. (2006). *《红楼梦》、《西游记》与其他: 余国藩论学文选*. Li Shixue 李爽学 (译). 上海: 生活·读书·新知三联书店.
- Zhang Baocheng 张宝成. (2009). *泰国华文师资培训的问题及思考*. 彭俊. 华文教学研究, 广州: 暨南大学出版社, 115-122.
- Zhang Xie [明] 张燮 & Xie Fang [明] 谢方 点校. *东西洋考*. (2000). 北京: 中华书局.
- Zhongguo Xinwenwang 中国新闻网. (2012). *春运铁路初五进入返程客流高峰部分地区仍有余票*. Retrieved October 31, 2022 from <http://www.chinanews.com/cj/2012/01-25/3623012.shtml>.

หลักเกณฑ์การเขียนอ้างอิง

และ

การลงเชิงอรรถอ้างอิงเอกสารภาษาจีนในงานวิชาการภาษาไทย

1. การอ้างอิงแทรกในเนื้อหา ให้ใช้วิธีการอ้างอิงแบบ นาม-ปี โดยให้ระบุชื่อผู้แต่ง (เฉพาะอักษรโรมันที่ถ่ายถอดเสียงเพิ่มจากอักษรจีน) ปีที่พิมพ์และเลขหน้า
2. การลงเชิงอรรถท้ายหน้า ให้เป็นเชิงอรรถประเภทอธิบายหรือขยายความเท่านั้น โดยใช้หมายเลขกำกับต่อเนื่องจนจบบทความ
3. ในการลงเชิงอรรถขยายความ หากต้องการจะระบุถึงเอกสารภาษาจีน ให้เขียนโดยใช้วิธีเขียนเหมือนกันกับการเขียนรายการบรรณานุกรมทุกประการ โดยอาจจะระบุเลขหน้าเพิ่มที่ท้ายรายการก็ได้

ภาคผนวก

Basic Rules of the Chinese Phonetic Alphabet Orthography 《汉语拼音正词法基本规则》

มาตรฐานตามประกาศของสาธารณรัฐประชาชนจีน

หมายเลข GB/T 16159-2012

ใช้แทนหมายเลข GB/T 16159-1996

เกณฑ์พื้นฐานของการผันคำด้วยพินอินในภาษาจีนกลาง

Basic rules of the Chinese phonetic alphabet orthography

แปลเป็นภาษาไทยโดย จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ

เอกสารแปลฉบับนี้ได้ข้ามประกาศทั่วไปข้อที่ 1-4 เนื่องจากเป็นเพียงเนื้อหาที่แนะนำประกอบประกาศ และแปลเรียบเรียงเฉพาะหัวข้อที่ 5 ถึง 7 ที่เป็นสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

ข้อที่ 5 กฎเกณฑ์โดยสรุป

5.1 โดยพื้นฐานการเขียนพินอินในภาษาจีนกลางจะยึดคำศัพท์ที่สื่อความหมายได้เป็นหน่วยในการเขียน
เช่น

rén (人)	pǎo (跑)
hǎo (好)	nǐ (你)
sān (三)	gè (个)
hěn (很)	bǎ (把)
hé (和)	de (的)
ā (啊)	pēng (砰)
fúróng (芙蓉)	qiǎokèlì (巧克力)
māma (妈妈)	péngyou (朋友)
yuèdú (阅读)	wǎnhuì (晚会)
zhòngshì (重视)	dìzhèn (地震)
niánqīng (年轻)	qiānmíng (签名)
shìwēi (示威)	niǔzhuǎn (扭转)

chuánzhī (船只)

dànshì (但是)

fēicháng (非常)

dīngdōng (叮咚)

āiyā (哎呀)

diànshìjī (电视机)

túshūguǎn (图书馆)

5.2 โครงสร้างคำ 2 พยางค์และ 3 พยางค์ที่แสดงกรอบความคิดเดียวจะเขียนติดกัน เช่น

quánguó (全国)

zǒulái (走来)

dǎnxiǎo (胆小)

huánbǎo (环保)

gōngguān (公关)

chángyòngcí (常用词)

àiniǎozhōu (爱鸟周)

yǎnzhōngdīng (眼中钉)

èzuòjù (恶作剧)

pòtiānhuāng (破天荒)

yīdāoqiē (一刀切)

duìbuqǐ (对不起)

chīdexiǎo (吃得消)

5.3 คำเรียกที่มีโครงสร้างคำ 4 พยางค์หรือมากกว่านั้น โดยแสดงกรอบความคิดเดียว ให้เขียนแยกตามโครงสร้างคำหรือจังหวะการพูดที่สื่อความหมาย (การแบ่งเสียงพูดในโครงสร้างคำหลายพยางค์) แต่คำเรียกที่ไม่สามารถแบ่งโครงสร้างคำหรือจังหวะการพูดที่สื่อความหมายได้ ให้เขียนติดกันทั้งหมด เช่น

wúfèng gāngguǎn (无缝钢管)

huánjìng bǎohù guīhuà (环境保护规划)

jīngtǐguǎn gōnglǜ fàngdàqì (晶体管功率放大器)

yúxīngcǎosù (鱼腥草素)

Zhōngguó Shèhuì Kēxuéyuàn (中国社会科学院)

yánjiūshēngyuàn (研究生院)

Zhōnghuá Rénmín Gònghéguó (中华人民共和国)

hóngshízhìhuì (红十字会)

gāoměngsuānjiǎ (高锰酸钾)

gǔshēngwùxuéjiā (古生物学家)

5.4 การซ้ำคำพยางค์เดียว เขียนติดกัน การซ้ำคำสองพยางค์ เขียนแยกกัน เช่น

rénrén (人人)

niánnián (年年)

kànkàn (看看)

shuōshuō (说说)

dàdà (大大)

hónghóng de (红红的)

gègè (个个)

tiáotiáo (条条)

yánjiū yánjiū (研究研究)

shāngliang shāngliang (商量商量)

xuěbái xuěbái (雪白雪白)

tōnghóng tōnghóng (通红通红)

5.5 ส่วนประกอบข้างหน้า 1 พยางค์ (副、总、非、反、超、老、阿、可、无、半) เป็นต้น และ ส่วนประกอบข้างหลัง 1 พยางค์ (字、儿、头、性、者、员、家、手、化、们) เป็นต้น ให้เขียนติดกับพยางค์เสียงอื่น เช่น

fùbùzhǎng (副部长)	zǒnggōngchéngshī (总工程师)
fùzǒnggōngchéngshī (副总工程师)	fēijīnshǔ (非金属)
fēiyèwù rényuán (非业务人员)	fǎndàndào dǎodàn (反弹道导弹)
chāoshēngbō (超声波)	lǎohǔ (老虎)
āyí (阿姨)	kěni fǎnyìng (可逆反应)
wútiáojiàn (无条件)	bàndǎotǐ (半导体)
zhuōzi (桌子)	jīnr (今儿)
quántou (拳头)	kēxuéxìng (科学性)
shǒugōngyèzhě (手工业者)	chéngwùyuán (乘务员)
yìshùjiā (艺术家)	tuōlājīshǒu (拖拉机手)
xiàndàihuà (现代化)	háizimen (孩子们)

5.6 เพื่อให้ง่ายต่อการอ่านและการทำความเข้าใจ สำหรับคำที่มีความหมายสื่อถึงการแจกแจง หรือการแยกหน่วยคำ หรือเป็นคำย่อ ในการเขียนพินอินสามารถเติมเครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์ได้ เช่น

qī-bātiān (七八天)	shíqī-bāsuì (十七八岁)
rén-jī duì huà (人机对话)	zhōng-xiǎoxué (中小学)
lù-hǎi-kōngjūn (陆海空军)	biànzhèng-wéiwù zhǔyì (辩证唯物主义)
Cháng-Sānjiǎo (长三角[长江三角洲])	Hù-Níng-Háng Dìqū (沪宁杭地区)
Zhè-Gàn Xiàn (浙赣线)	Jīng-Zàng Gāosù Gōnglù (京藏高速公路)

6. หลักเกณฑ์พื้นฐาน

6.1 หลักเกณฑ์การเขียนติดและเขียนแยก

6.1.1 คำนาม

6.1.1.1 คำนามและคำบอกทิศทางด้านหลัง ให้เขียนแยกกัน เช่น

shān shàng (山上)	shù xià (树下)
mén wài (门外)	mén wàimian (门外面)
hé lǐ (河里)	hé lǐmian (河里面)
huǒchē shàngmian (火车上面)	xuéxiào pángbiān (学校旁边)
Yǒngdìng Hé shàng (永定河上)	Huáng Hé yǐnán (黄河以南)

6.1.1.2 คำนามและคำบอกทิศทางด้านหลังได้รวมกันเป็นคำศัพท์แล้ว ให้เขียนติดกัน เช่น

tiānshàng (天上)

dìxia (地下)

kōngzhōng (空中)

hǎiwài (海外)

6.1.2 คำกริยา

เขียนติดกัน
6.1.2.1 คำกริยาและคำช่วยแสดงสถานะหรือคำเสริมอาการอย่าง “着”、“了”、“过” ให้

kànzhe (看着)

jìnxíngguo (进行过)

tǎolùn bìng tōngguòle (讨论并通过了)

6.1.2.2 “了” ที่อยู่ท้ายประโยคและทำหน้าที่เป็นคำช่วยเสริมน้ำเสียง ให้เขียนแยก เช่น

zhè běn shū wǒ kàn le. (这本书我看了。)

6.1.2.3 คำกริยาและกรรม ให้เขียนแยกกัน เช่น

kàn xìn (看信)

chī yú (吃鱼)

kāi wán xiào (开玩笑)

jiāo liú jīng yàn (交流经验)

ระหว่างคำกริยาและกรรมหากมีส่วนประกอบอื่นมาแทรก ให้เขียนแยก เช่น

jū le yī gè gōng (鞠了一个躬)

lǐ guo sān cì fà (理过三次发)

6.1.2.4 คำกริยา (หรือคำคุณศัพท์) และส่วนเสริมที่ประกอบด้านหลัง ถ้าทั้งสองหน่วยเป็นคำพยางค์เดียว ให้เขียนติดกัน หากเป็นกรณีอื่น ให้เขียนแยกกัน เช่น

gǎo huài (搞坏)

dǎ sǐ (打死)

shú tòu (熟透)

jiàn chéng (建成[楼房])

huà wéi (化为[蒸汽])

dàng zuò (当作[笑话])

zǒu jìn lái (走进来)

zhěng lǐ hǎo (整理好)

jiàn shè chéng (建设成[公元])

gǎi xiě wéi (改写为[剧本])

6.1.3 คำคุณศัพท์

6.1.3.1 คำคุณศัพท์พยางค์เดียวเมื่อปรากฏกับส่วนประกอบด้านหน้าที่ทำหน้าที่แสดงลักษณะของคำคุณศัพท์นั้นๆ หรือส่วนประกอบอื่นๆ ด้านหลัง ให้เขียนติดกัน เช่น

méngméngliàng (蒙蒙亮)

liàngtángtáng (亮堂堂)

hēigūlōngdōng (黑咕隆咚)

6.1.3.2 คำคุณศัพท์และคำว่า “些” “一些” “点儿” “一点儿” ที่ประกอบด้านหลัง ให้เขียนแยกกัน เช่น

dàxiē (大些)

dàyīxiē (大一些)

kuàidiǎnr (快点儿)

kuàiyīdiǎnr (快一点儿)

6.1.4 คำสรรพนาม

6.1.4.1 คำบุรุษสรรพนาม คำพจน์สรรพนามกับส่วนอื่นๆ ให้เขียนแยกกัน เช่น

Wǒ ài zhōngguó. (我爱中国。)

Tāmen huílái le. (他们回来了。)

Shéi shuō de (谁说的?)

Qù nǎlǐ (去哪里?)

6.1.4.2 สรรพนามชี้เฉพาะ “这” “那” ปจน์สรรพนาม “哪” ให้เขียนแยกกับคำนามหรือลักษณนามที่ประกอบด้านหลัง เช่น

zhè rén (这人)

nà cì huìyì (那次会议)

zhè zhī chuán (这只船)

nǎ zhāng bàozhǐ (哪张报纸)

สรรพนามชี้เฉพาะ “这” “那” ปจน์สรรพนาม “哪” และส่วนประกอบด้านหลังอย่าง “点儿” “般” “边” “时” และ “会儿” ให้เขียนติดกัน เช่น

zhèdiǎnr (这儿)

zhèbān (这般)

zhèbiān (这边)

nàshí (那时)

nàhuìr (那会儿)

6.1.4.3 “各” “每” “某” “本” “该” “我” “你” เป็นต้นให้เขียนแยกกันกับคำนามหรือคำสรรพนามที่ประกอบด้านหลัง เช่น

gèguó (各国)

gèrén (各人)

gèxuékē (各学科)

měinián (每年)

měicì (每次)

mǒurén (某人)

mǒu gōngchǎng (某工厂)

běnrshì (本市)

běnbùmén (本部门)

gāikān (该刊)

gāigōngsī (该公司)

wǒxiào (我校)

nǐdānwèi (你单位)

6.1.5 คำบอกจำนวนและคำลักษณนาม

6.1.5.1 ตัวเลขในรูปแบบอักษรจีนที่เขียนด้วยพินอิน หากเป็นตัวเลขอารบิกให้คงเขียนตัวเลขอารบิกไว้เหมือนเดิม เช่น

èrlínglíngbānián (二〇〇八年)

èrfènzhīyī (二分之一)

wǔyòusìfènzhīsān (五又四分之三)

sāndiǎnyīsìyīliù (三点一四一六)

língdiǎnliùyībā (零点六一八)

635fēnjī (635分机)

6.1.5.2 จำนวนเต็ม 11 ถึง 99 ให้เขียนติดกัน เช่น

shíyī (十一)

shíwǔ (十五)

sānshísān (三十三)

jiǔshíjiǔ (九十九)

6.1.5.3 จำนวนหลักหน่วยที่อยู่หน้า “百” “千” “万” ให้เขียนติดกัน แต่จำนวนตั้งแต่หลักสิบขึ้นไปที่อยู่หน้า “万” “亿” ให้เขียนแยกกัน แต่หากด้านหน้าเป็นคำว่า “十” สามารถเขียนติดกันได้ด้วย เช่น

shíyìlíngqīwànèrqīānsānbǎiwúshíliù/shíyìlíngqīwànèrqīānsānbǎiwúshíliù

(十亿零七万二千三百五十六)

liùshísānyìqīqīānèrbǎiliùshíwǎnsìqīānlíngjīnshíwǔ

(六十三亿七千二百六十八万四千零九十五)

6.1.5.4 คำแสดงลำดับ “第” กับจำนวน ให้ใส่เครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์กั้นกลาง เช่น

dì-yī (第一)

dì-shísān (第十三)

dì-èrshíbā (第二十八)

dì-sānbǎiwúshíliù (第三百五十六)

คำแสดงลำดับ “初” กับจำนวน (เฉพาะ 1 ถึง 10) ให้เขียนติดกัน เช่น

chūyī (初一)

chūshí (初十)

6.1.5.5 จำนวนที่หมายถึงวันที่กับเดือน ให้ใส่เครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์คั่นกลาง เช่น
wǔ-sì (五四) yīèr-jiǔ (一二九)

6.1.5.6 จำนวนกับคำลักษณนาม ให้เขียนแยกกัน เช่น

liǎng gè rén (两个人) yī dà wǎn fàn (一大碗饭)
liǎng jiān bàn wūzi (两间半屋子) kàn liǎng biàn (看两遍)

ตัวเลขและคำลักษณนามที่ปรากฏพร้อมกับคำแสดงจำนวนประมาณ “多” “来”
“几” ให้เขียนแยกกัน เช่น

yībǎi duō gè (一百多个) shí lái wàn rén (十来万人)
jǐ jiā rén (几家人) jǐ tiān gōngfu (几天工夫)

“十几” และ “几十” ให้เขียนติดกัน เช่น

shíjǐ gè rén (十几个人) jǐshí gēn gāngguǎn (几十根钢管)

การเขียนตัวเลขสองจำนวนในหลักติดกันหรือจำนวนต่อกันหรือใกล้เคียงกันเพื่อแสดงจำนวน
ประมาณ ให้เขียนเครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์คั่นกลาง เช่น

sān-wǔ tiān (三五天) qī-bā gè (七八个)
yì-wàn nián (亿万年) qiān-bǎi cì (千百次)

ในกรณีคำลักษณนาม 2 หน่วยวางต่อกัน ให้เขียนติดกัน เช่น

rén cì (人次) qiānwǎxiǎoshí (千瓦小时)
dūngōnglǐ (吨公里) qiānkè mǐ mǐ mǎo (千克·米/秒)

6.1.6 คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์กับคำประเภทอื่นที่ตามมาด้านหลัง ให้เขียนแยกกัน เช่น

hěn hǎo (很好) dōu lái (都来)
gèng měi (更美) zuì dà (最大)
bù lái (不来) bú hěn hǎo (不很好)
gānggāng zǒu (刚刚走) fēicháng kuài (非常快)
shífēn gǎndòng (十分感动)

6.1.7 คำบุพบท

คำบุพบทกับคำประเภทอื่นที่ตามมาด้านหลัง ให้เขียนแยกกัน เช่น

zài qiánmiàn zǒu (在前面走)

xiàng dōngbian zǒu (向东边走)

wèi rénmin fúwù (为人民服务)

cóng zuótiān qǐ (从昨天起)

bèi xuǎnwéi dàibiǎo (被选为代表)

shēng yú 1940 nián (生于 1940 年)

guānyú zhègewèntí (关于这个问题)

cháo zhe xiàbian kàn (朝着下边看)

6.1.8 คำสันธาน

คำสันธานกับคำประเภทอื่นที่ตามมาด้านหลัง ให้เขียนแยกกัน เช่น

gōngrén hé nóngmín (工人和农民)

tóngyì bìng yōnghù (同意并拥护)

guāngróng ér jiānjù (光荣而艰巨)

bùdàn kuài ér qiě hǎo (不但快而且好)

Nǐ lái háishi bù lái ? (你来还是不来?)

Rúguǒ xià dàiyǔ , bǐsài jù tuīchí . (如果下大雨, 比赛就推迟。)

6.1.9 คำช่วย

6.1.9.1 คำช่วยโครงสร้าง เช่น “的” “地” “得” “之” “所” กับคำชนิดอื่นๆ ให้เขียนแยกในจำนวนนี้ เมื่อหากคำที่ประกอบด้านหน้าของคำว่า “的” “地” “得” เป็นคำพยางค์เดียว สามารถเขียนติดกันได้ด้วย เช่น

dàdì de nǚ'ér (大地的女儿)

zhè shì wǒ de shū . / Zhè shì wǒ de shū . (这是我的书。)

wǒmen guòzhe xìngfú de shēnghuó . (我们过着幸福的生活。)

Shāngdiàn li bǎimǎnle chī de , chuān de , yòng de . / Shāngdiàn li bǎimǎnle

chī de , chuān de , yòng de . (商店里摆满了吃的、穿的、用的。)

mài qīngcài luóbo de (卖青菜萝卜的)

tā zài dàjiē shàng mànman de zǒu . (他在大街上慢慢地走。)

dǎsǎo de gàn jìng (打扫得干净)

xiě de bù hǎo / xiě de bù hǎo (写得不好)

hóng de hěn / hóng de hěn (红得很)

lěng de fādǒu / lěng de fādǒu (冷得发抖)

shàonián zhī jiā (少年之家)

zuì fādá de guójiā zhī yī (最发达的国家之一)

jù wǒ suǒ zhī (据我所知)

bèi yīngxióng de shìjì suǒ gǎndòng (被英雄的事迹所感动)

6.1.9.2 คำช่วยเสริมน้ำเสียงกับคำอื่นๆ ให้เขียนแยกกัน เช่น

nǐ zhīdào ma? (你知道吗?)

zěnmé hái bù lái a? (怎么还不来啊?)

kuài qù ba! (快去吧!)

tā yīdìng huì lái de. (他一定会来的。)

huǒchē dào le. (火车到了。)

tā xīnli míngbai, zhǐshì bú shuō bàle. (他心里明白, 只是不说罢了。)

6.9.1.3 คำช่วยแสดงสถานะหรือแสดงอาการ

คำช่วยแสดงสถานะหรือแสดงอาการหลักๆ แล้วประกอบด้วย “着” “了”

“过” สามารถดูเกณฑ์การใช้ได้ในข้อ 6.1.2.1

6.1.10 คำอุทาน

โดยปกติแล้วคำอุทานมักจะเป็นเอกเทศจากโครงสร้างประโยค ดังนั้นเมื่อนำไปประกอบกับคำอื่นๆ ให้เขียนแยกกัน เช่น

À! zhēn měi! (啊! 真美!)

Nǐ, nǐ shuō shénme? (嗯, 你说什么?)

hng, zǒuzhe qíáo ba! (哼, 走着瞧吧!)

tīng míngbai le ma? Wèi! (听明白了吗? 喂!)

Āiyā, wǒ zěnmé bù zhīdào ne! (哎呀, 我怎么不知道呢!)

6.1.11 คำเลียนเสียงหรือคำศัพท์

คำเลียนเสียงกับคำอื่นๆ ให้เขียนแยกกัน เช่น

“hōnglōng” yī shēng (“轰隆” 一声)

chánchán liúshuǐ (潺潺流水)

mó dāo huòhuò (磨刀霍霍)

jījīzhāzhā jiào gè bú tíng (叽叽喳喳叫个不停)

Dà gōngjī wōwō tí (大公鸡喔喔啼)

“Dū ——”, qìdí xiǎng le. (“嘟——”, 汽笛响了。)

Xiǎoxī huāhuā de liútiǎng. (小溪哗哗地流淌。)

6.1.12 จำนวน คำพังเพยและคำสำเร็จรูปประเภทอื่นๆ

6.1.12.1 โดยปกติคำประเภทนี้จะถือเป็นหน่วยหนึ่งในภาษา ส่วนมากจะมี 4 คำ ในกรณีที่โครงสร้างสามารถแยกเป็น 2 คำได้ 2 ชุด ให้ใส่เครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์คั่นกลาง เช่น

fēngpíng-làngjìng (风平浪静)

àizēng-fènmíng (爱憎分明)

shuǐdào-qúchéng (水到渠成)

yángyáng-dàguān (洋洋大观)

píngfēn-huīsè (平分灰色)

guāngmíng-lǐlù (光明磊落)

diānsān-dǎosì (颠三倒四)

หากไม่สามารถแยกโครงสร้าง 2 คำเป็น 2 ชุดได้ ให้เขียนติดกันทั้งหมด เช่น

6.1.12.2 กรณีที่ไม่ได้เป็นโครงสร้าง 4 คำหรือรูปแบบอื่นๆ ให้ยึดตามโครงสร้างคำ และให้

เขียนแยกกัน เช่น

bēi hēiguō (背黑锅)

yī bīkǒng chū qì (一鼻孔出气儿)

bā gānzi dǎ bú zháo (八竿子打不着)

zhǐ xǔ zhōu guān fàng huǒ, bù xǔ bǎi xìng diǎn dēng (只许州官放火, 不许百姓点灯)

xiǎo cōng bàn dòu fu --- yī qīng-èr bái (小葱拌豆腐---一清二白)

6.2 เกณฑ์การเขียนชื่อคน ชื่อสถานที่

6.2.1 การเขียนชื่อคน

6.2.1.1 การเขียนชื่อด้วยภาษาจีนกลาง ชื่อและสกุลให้เขียนแยกกัน โดยสกุลวางหน้า ตามด้วยชื่อ สกุลสองพยางค์ให้เขียนติดกัน หากเป็นสองสกุลต่อกันให้เพิ่มเครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์คั่นกลาง โดยอักษรแรกของสกุลและชื่อให้เขียนด้วยอักษร โรมันตัวพิมพ์ใหญ่ หากเป็นสองสกุลต่อกันให้เขียนด้วยอักษรโรมันพิมพ์ใหญ่ทั้งสองตัว นามปากกา สมญานาม หรือชื่ออื่นๆ ให้เขียนรูปแบบเดียวกัน เช่น

Lǐ Huá (李华)

Wáng Jiànguó (王建国)

Dōngfāng Shuò (东方朔)

Zhūgě Kǒngmíng (诸葛孔明)

Zhāng-Wáng Shūfāng (张王淑芳)

Lǚ Xùn (鲁迅)

Méi Lánfāng (梅兰芳)

Zhāng Sān (张三)

Wáng Mázǐ (王麻子)

6.2.1.2 ชื่อคนกับชื่อตำแหน่งหรือคำเรียกอื่นๆ ให้เขียนแยกกัน โดยชื่อตำแหน่งหรือคำเรียกอื่นๆ ให้เริ่มด้วยอักษรโรมันตัวพิมพ์เล็ก เช่น

Wáng bùzhǎng (王部长)

Tián zhǔrèn (田主任)

Wú kuàijì (吴会计)

Lǐ xiānsheng (李先生)

Zhào tóngzhì (赵同志)

Liú lǎoshī (刘老师)

Dīng xiōng (丁兄)

Zhāng mā (张妈)

Zhāng jūn (张君)

Wú lǎo (吴老)

Wáng shì (王氏)

Sūn mǒu (孙某)

Guóqiáng tóngzhì (国强同志)

Huìfāng āyí (慧芳阿姨)

6.2.1.3 “老” “小” “大” “阿” กับสกุล ชื่อ ลำดับที่ตามมาข้างหลัง ให้เขียนแยกกัน โดยอักษรโรมันตัวแรกของทั้งสองส่วนให้เริ่มด้วยอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Xiǎo Liú (小刘)

Lǎo Qián (老钱)

Lǎo Zhāngtóu (老张头儿)

Dà Lǐ (大李)

Ā Sān (阿三)

6.2.1.4 คำที่กลายเป็นวิสามานยามแล้ว ให้เขียนติดกัน เริ่มต้นด้วยอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Kǒngzǐ (孔子)

Bāogōng (包公)

Xīshī (西施)

Mèngchángjūn (孟尝君)

6.2.2 การเขียนชื่อสถานที่

6.2.2.1 ชื่อสถานที่ในภาษาจีนกลางกับคำนามทั่วไประบุสถานที่ (หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นคำกำหนดหมวดหมู่ของสถานที่-ผู้แปล) ให้เขียนแยกกัน โดยอักษรโรมันของแต่ละส่วนให้เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Běijīng Shì (北京市)

Héběi Shěng (河北省)

Yālù Jiāng (鸭绿江)

Tài Shān (泰山)

Dòngtíng Hú (洞庭湖)

Táiwān Hǎixiá (台湾海峡)

6.2.2.2 ส่วนประกอบอื่นที่ปรากฏในชื่อสถานที่กับคำนามทั่วไประบุสถานที่ หากเป็นคำพยางค์เดียว ให้เขียนติดกันกับส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น

Xīliáo Hé (西辽河)

Jǐngshān Hòujiē (景山后街)

Cháoyángmén nèi Nánxiǎojiē (朝阳门内南小街)

Dōngsì Shítíáo (东四十条)

6.2.2.3 คำเรียกชื่อสถานที่กับค่านามทั่วไประบุสถานที่ที่ประกอบกันเป็นวิสามานยนาม เดียวกันแล้ว ให้เขียนติดกัน เช่น

Hēilóngjiāng (黑龙江省) Wángcūn (王村[镇]) Xīxiānqiáo (西仙桥[医院])

ในกรณีที่ไม่จำเป็นต้องระบุว่าเป็นชื่อสถานที่และค่านามทั่วไประบุสถานที่ ให้เขียนติดกัน เช่น

Zhōukǒudiàn (周口店) Sāntányinyuè (三潭印月)

6.2.3 ชื่อคน ชื่อสถานที่ที่ภาษาจีนกลางที่เดิมที่ไม่ได้เป็นชาวจีนหรือสถานที่ในประเทศจีน จะเขียนพินอินด้วยวิธีการดังต่อไปนี้ เช่น

Wūlánfū (乌兰夫,Ulanhu)

Jièchuān Lóngzhījiè (芥川龙之介,Akatagawa Ryunosuke)

Āpèi Āwàngjīnměi (阿沛·阿旺晋美,Ngapoi Ngawang Jigme)

Mǎkèsī (马克思,Marx)

Wūlǔmùqí (乌鲁木齐,Urümqi)

Lúndūn (伦敦,London)

Dōngjīng (东京,Tokyo)

6.2.4 สำหรับรายละเอียดของชื่อคน ชื่อสถานที่อื่นๆ สามารถศึกษารายละเอียดได้จากเอกสาร หมายเลข GB/T 28039 《中国人名汉语拼音字母拼写规则》《中国地名汉语拼音字母拼写规则(汉语地名部分)》

6.3 หลักเกณฑ์การใช้อักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่

6.3.1 อักษรแรกของประโยคให้ใช้ตัวอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Chūntiān lái le. (春天来了。)

Wǒ ài wǒ de jiāxiāng. (我爱我的家乡。)

สำหรับการขึ้นวรรคใหม่ในบทประพันธ์ให้ใช้ตัวอักษรโรมันพิมพ์ใหญ่ เช่น

《Yǒude rén》(《有的人》)

Zāng Kèjiā (臧克家)

Yǒude rén huózhe, (有的人活着,)

Tā yǐjīng sǐ le; (他已经死了;)

Yǒude rén sǐ le; (有的人死了;)

Tā hái huózhe. (他还活着。)

6.3.2 อักษรโรมันตัวแรกของนามเฉพาะให้เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Běijīng (北京)

Chángchéng (长城)

Qīngmíng (清明)

Jǐngpōzú (景颇族)

Fēilìbīn (菲律宾)

สำหรับนามเฉพาะที่ประกอบขึ้นจากกลุ่มคำหลายคำ อักษรตัวแรกของแต่ละคำให้เขียนด้วยตัวอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Guójì Shūdiàn (国际书店) Héping Bīnguǎn (和平宾馆)
Guāngmíng Rìbào (光明日报)
Guójiā Yǔyán Wénzì Gōngzuò Wěiyuánhui (国家语言文字工作委员会)

ในบางโอกาส คำนามเฉพาะยังเขียนด้วยอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด เช่น

XIANDAI HANYŪ CÍDǎN (现代汉语词典) LǐHUÁ (李华)
BĒIJĭNG (北京) DōNGFĀNG SHUO (东方朔)

6.3.3 เมื่อนามเฉพาะประกอบด้วยนามทั่วไปเป็นคำศัพท์ สำหรับนามเฉพาะหรือส่วนที่ถูกมองว่าเป็นนามเฉพาะ อักษรโรมันตัวแรกให้เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Míngshǐ (明史) Hànyǔ (汉语)
Yuèyǔ (粤语) Guǎngdōnghuà (广东话)
Fójiào (佛教) Tángcháo (唐朝)

เมื่อนามเฉพาะประกอบด้วยนามทั่วไปเป็นคำศัพท์ แต่เป็นศัพท์ที่ใช้ในฐานะนามทั่วไป หรือถูกมองว่าเป็นนามทั่วไป อักษรโรมันตัวแรกให้เขียนด้วยตัวพิมพ์เล็ก เช่น

guǎnggān (广柑) jīngjù (京剧)
ējīāo (阿胶) zhōngshānfú (中山服)
chuānxiōng (川芎) zàngqīngguǒ (藏青果)
zhāoqín-mùchǔ (朝秦暮楚) qiánlúzhī (黔驴之技)

6.4 เกณฑ์การเขียนตัวย่อ

6.4.1 หน่วยพินอินที่เขียนติดกัน (คำหลายพยางค์หรือโครงสร้างตามกรอบความคิดที่เขียนต่อเนื่องเป็นคำเดียวกัน) เมื่อต้องการเขียนในรูปแบบคำย่อ ทำได้โดยการนำอักษรโรมันตัวแรกของพยางค์เสียงมาเขียนในรูปแบบของอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

Běijīng (รูปย่อ: BJ) (北京) Ruǎnwò (รูปย่อ: RW) (软卧)

6.4.2 หน่วยพินอินที่เขียนแยกกัน (ตามโครงสร้างของกรอบความคิดที่เขียนแยกพยางค์เสียงหรือแยกคำ) เมื่อต้องการเขียนในรูปแบบคำย่อ ทำได้โดยการนำอักษรโรมันตัวแรกของพยางค์หรือคำที่เขียนแยกกันแต่ละหน่วยมาเขียนต่อเนื่องกันในรูปแบบของอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น

guójiā biāozhǔn (รูปย่อ: GB) (国家标准)

hànyǔ shuǐpíng kǎoshì (รูปย่อ: HSK) (汉语水平考试)

pǔtōnghuà shuǐpíng cèshì (รูปย่อ: PSC) (普通话水平测试)

6.4.3 หากต้องการใส่เครื่องหมายให้กับอักษรย่อของอักษรพินอินในภาษาจีนกลาง สามารถเพิ่มจุดหรือมหัพภาคหลังอักษรย่อโรมันแต่ละตัว เช่น

Běijīng (北京) ยังสามารถเขียนย่อในรูปแบบ B. J.

guójiā biāozhǔn (国家标准) ยังสามารถเขียนย่อในรูปแบบ G. B.

6.4.4 ชื่อคนในรูปแบบย่อ สำหรับสกุลให้เขียนเต็มคำ ให้ย่อเฉพาะส่วนชื่อนั้น โดยนำอักษรโรมันตัวแรกของแต่ละพยางค์เสียงมาเขียนในรูปแบบของอักษรโรมันตัวพิมพ์ใหญ่ และให้ใส่เครื่องหมายจุดหรือมหัพภาคหลังอักษรแต่ละตัวด้วย เช่น

Lǐ huá (รูปย่อ: Lǐ H. หรือ Lǐ H.) (李华)

Wáng Jiànguó (รูปย่อ: Wáng J. G. หรือ WÁNG J. G.) (王建国)

Dōngfāng Shuò (รูปย่อ: Dōngfāng S. หรือ DŌNGFĀNG S.) (东方朔)

Zhūgě Kǒngmíng (รูปย่อ: Zhūgě K. M. หรือ ZHŪGĚ K. M.) (诸葛孔明)

6.5 เกณฑ์การเขียนวรรณยุกต์

6.5.1 เครื่องหมายวรรณยุกต์เขียนอยู่เหนือสระหลัก สำหรับสระประสม iu และ ui ให้เขียนวรรณยุกต์ไว้เหนือสระหลัง สำหรับเครื่องหมายวรรณยุกต์เหนือสระ i ควรละจุดบนสระ i ก่อนแล้วค่อยเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์ เช่น

āyí (阿姨)

cèlüè (策略)

dàibiǎo (代表)

guāguǒ (瓜果)

huái shù (槐树)

kǎo lǜ (考虑)

liúshuǐ (流水)

xīnxiān (新鲜)

สำหรับพยางค์เสียงเบาไม่ต้องเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์ เช่น

zhuāngjia (庄稼)

qīngchū (清楚)

kàndeqǐ (看得起)

6.5.2 กรณีของ“一”และ“不”โดยทั่วไปให้เขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์รูปเดิม ไม่เปลี่ยนรูป เช่น

yī jià (一架)

yī tiān (一天)

yī tóu (一头)

yī wǎn (一碗)

bù qù (不去)

bù duì (不对)

bù zhì yú (不至于)

ในด้านการเรียนการสอนภาษา สามารถเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ได้ความจำเป็นในการเรียนการสอน เช่น

yī tiān (一天) สามารถเขียนในรูปแบบ yì tiān ได้

bù duì (不对) สามารถเขียนในรูปแบบ bú duì ได้

6.5.3 คำศัพท์ที่มีโครงสร้าง ABB และ AABB โดยทั่วไป BB จะเขียนรูปวรรณยุกต์เสียงเดิม ไม่เปลี่ยนรูป เช่น

lǜ yóu yóu (绿油油)

chén diàn diàn (沉甸甸)

hēi dòng dòng (黑洞洞)

piào piào liàng liàng (漂漂亮亮)

รูปแบบ BB ในคำศัพท์บางคำจะมีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เมื่อใช้จริง และเขียนรูปวรรณยุกต์ตามการออกเสียงจริง เช่น

hóng tóng tóng (红彤彤)

xiāng pēn pēn (香喷喷)

huáng dēng dēng (黄澄澄)

6.5.4 ในบางโอกาส การเขียนนามเฉพาะ ก็ไม่จำเป็นต้องใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ เช่น

Lìhua (รูปย่อ: LǐH. หรือ LǐH.) (李华)

Beijing (北京)

RENMINRIBAO (人民日报)

WANGFUJINGDAJIE (王府井大街)

6.5.5 นอกจากเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ที่กล่าวในเอกสารฉบับนี้แล้ว ในทางเทคนิค อาจใช้ตัวเลขหรืออักษรมาเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์ เช่น ใช้หมายเลขอารบิก 1 2 3 4 และ 0 มาเขียนแทนเครื่องหมายวรรณยุกต์ทั้ง 4 และเสียงเบา

6.6 เกณฑ์การเขียนตัดคำระหว่างบรรทัด

6.6.1 หากเขียนคำไม่จบในบรรทัดเดียวกัน สามารถแยกพยางค์เสียงได้ โดยเติมเครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์ตรงส่วนสุดท้ายของบรรทัด เช่น

guāngmíng (光明) สามารถเขียน “.....guāng-
míng” (光明) ได้
ไม่สามารถเขียน “.....gu-
āngmíng” (光明) ได้

ในกรณีคำย่อ (เช่น GB, HSK หรือชื่อคน) ส่วนที่เป็นการย่อไม่สามารถเขียนแยกบรรทัดได้
เช่น

Wáng J. G. (王建国) สามารถเขียน “.....Wáng
J. G.” (王建国) ได้
ไม่สามารถเขียน “.....Wáng J. -
G.” (王建国) ได้

6.6.2 ในกรณีคำที่มีเครื่องหมายคั่นเสียง เมื่อต้องตัดคำระหว่างบรรทัด ให้ละเครื่องหมายคั่นเสียง แล้วเปลี่ยนเป็นเครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์แทน เช่น

Xī'ān (西安) สามารถเขียน “.....Xī-
ān” (西安) ได้
ไม่สามารถเขียน “.....Xī'-
ān” (西安) ได้

6.6.3 ในกรณีเป็นคำที่มีเครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์ ท้ายบรรทัดให้เติมเครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์เข้าไป ส่วนเครื่องหมายเดิมที่มีอยู่แล้วให้เลื่อนมาเป็นส่วนแรกของบรรทัดถัดมา เช่น

chēshuǐ-mǎlóng (车水马龙) สามารถเขียน “.....chēshuǐ-
-mǎlóng” (车水马龙) ได้

6.7 เกณฑ์การเขียนเครื่องหมายวรรคตอน

เกณฑ์การเขียนพินอินในภาษาจีนกลาง เมื่อจบประโยคให้ใส่เครื่องหมายจุดหรือมหัพภาค “.” เครื่องหมายเชื่อมข้อความให้ใช้เครื่องหมายขีดสั้นหรือยัติภังค์ “-” การละข้อความให้ใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา “...” ส่วนเครื่องหมายจุดคั่น “、” สามารถใช้เครื่องหมายจุลภาค “,” แทนได้ ส่วนเครื่องหมายอื่นๆ ให้ยึดตามเกณฑ์ของเอกสารหมายเลข GB/T 15834

7. เกณฑ์การประยุกต์ใช้แบบอื่นๆ

7.1 เพื่อการเรียนรู้คำอ่าน (สำหรับหนังสือพัฒนาทักษะการอ่านสำหรับเด็กหรือผู้เรียนภาษาจีนในระดับต้น) อ่านเขียนเสียงอ่านกำกับโดยแบ่งตามแต่ละอักษรจีน

7.2 การระบุเสียงอ่านในพจนานุกรม ในกรณีที่ต้องการแสดงให้เห็นโครงสร้างภายในของคำศัพท์หรือสำนวนต่างๆ สามารถเขียนแยกในระดับคำหรือหน่วยคำ เช่น

chīrén shuō mèng (痴人说梦)

wèi yǔ chóu móu (未雨绸缪)

shǒu kǒu rú píng (守口如瓶)

Hēng-hā èr jiāng (哼哈二将)

Xī Liáo Hé (西辽河)

Nán-Běi Cháo (南北朝)

7.3 กรณีเป็นเสียงเบา พจนานุกรมจะแทรกจุดหรือมหัพภาคตรงกลางบรรทัดไว้หน้าคำที่ต้องการระบุว่าเป็นเสียงเบา เช่น

zhuāng·jia (庄稼)

qīng·chu (清楚)

kàn·deqǐ (看得起)

หากพยางค์เสียงนั้นอ่านได้ทั้งเสียงหนักและเสียงเบา พยางค์นั้นจะใส่วรรณยุกต์เอาไว้ เช่น

hóu·lóng (喉咙)

zhī·dào (知道)

tǔ·xīngqì (土腥气)

7.4 ในการประมวลสารสนเทศภาษาจีน คำหลายพยางค์ที่นำเสนอความหมายเป็นอย่างเดียว สามารถเขียนติดกันได้ทั้งหมด เช่น

guómínshēngchǎnzǒngzhí (国民生产总值)

jìsuànjītǐcéngchéngxiàngyí (计算机体层成像仪)

shìjièfēiwùzhìwénhuàyíchǎn (世界非物质文化遗产)

รายชื่อคณะกรรมการจัดสร้างคู่มือการเขียนบรรณานุกรมและอ้างอิงเอกสารภาษาจีน

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ปกรณ์ ลิมปนูสรณ์
ศูนย์การเรียนรู้จีนศึกษาบรมราชกุมารี
สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. รองศาสตราจารย์ ดร.บุรินทร์ ศรีสมถวิล
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
3. รองศาสตราจารย์ ดร. สุรสิทธิ์ อมรวณิชศักดิ์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4. รองศาสตราจารย์ ดร.จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วรชัยยุทธ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรณิศา อูร์พีพัฒนพงศ์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยพร พยาครุฑ
วิทยาลัยนานาชาติปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
8. อาจารย์รัชกฤษ วงศ์วิลาส
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
9. นางสาวกรวรรณ ดีวาจา
สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
10. นางสาวนพวรรณ วัฒนะนนท์
สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
11. นางฐาปนีย์ เชื้อเมืองพาน
ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์